

Mi a hit? „A remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.“ (Zsid 11,1). Hitünk szilárd talaját Istenben találjuk meg, aki örök és változatlan jó, akiben életünk minden körülményében bízhatunk, segítségére számíthatunk, sőt kérhetjük is azt. A vallásos hit egy tartós, feltétlen bizalom, amelyben Isten Atyánkká lesz és mi az Ő gyermekei. Az apostol is erre gondol, mikor az igaz élet forrását a hitben jelöli meg: „Az igaz ember pedig hitből él.“ Ebben a kijelentésben először az igaz emberre, másodszer a hitből való élésre kell figyelnünk.

Az első kifejezi azt, hogy hittel csak a szellemi tevékenységre képes ember rendelkezhet. Erről a hitről viszont még nem tudjuk, hogy életképes-e vagy sem? A választ az „ember“ szó előtt álló „igaz“ jelző adja meg, mely arra figyelmeztet, hogy hite mindenkinek van, de éltető hittel csak az igaz ember rendelkezik, az, akihez Jézus így tud szólani: „Eredj el, a te hited megtartott téged.“ (Mk 10,52).

Ahhoz, hogy a hit éltető ereje munkálni tudjon bennünk, egy elengedhetetlenül fontos feltételnek kell eleget tennünk; igaz emberekké kell válnunk, olyaná, amilyen Jézus volt. Róla mondotta a római katoná. „Bizony, Isten fia volt ez“ (Mt 27,54). Róla vallott bírása, Pilátus e szavakkal: „Én nem találok bünt őbenne“ (Jn 19,6b). Ilyen emberként éltetni s megtartani csak a vallásos hit képes minket. Jézus a pusztai megkísértése idején nyíltan állást foglalt e kérdésben: „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden beszédével“ (Lk 4,4b).

Jézus élete a hit éltető erejének igazoló példája. Ő úgy élt, ahogyan a mező liliomairól és az ég madarairól tanította, s amelyekre Isten visel gondot. Ezért volt sok szenvedése ellenére is szép ez az élet, mint a mezei liliom, és sok kötöttsége ellenére is szabad, mint az égi madár. Kövessük az ő útját az igazságban, hitét a szabadságban, életét a tökéletesedésre emelt szépségben, hogy Isten általuk igaz gyermekeiként táplálni tudjon minket „emberhez méltó eledellel“. Ámen.

SZABÓ SÁNDOR

EMLÉKEZZÜNK BERDE MÓZSÁRA

A fehér asztal mellett, amikor az 1985. évi Főtanácsunkat követő ünnepi ebéd alkalmával egyházi és világi vezetők együtt lehetünk, nekem jutott az a megtisztelő feladat, hogy felelevenítsem a népi mélységből származott nagy jótevőnk, Berde Mózsának emlékét, aki példamutatásával, takarékoságával, szilárd jellemével, egyházunk iránti szeretetével, ma is lelkesít a jóra, Isten- és emberszolgálatunk maradéktalan teljesítésére.

Teszem ezt azzal a tisztelettel, mely mindig áthat, valahányszor, mint a sepsiszentgyörgyi unitárius egyházkör felügyelőgondnokaként, az esperesi vizsgálószéki látogatás alkalmával Laborfalván, a Berde Mózsa szülőfalujában időzhetek, vagy amikor a kolozsvári köztemetőben levő monumentális síremléknél megállok. Ilyenkor lelki szemeim előtt mindig végigvonul az ő életpályája, és végigkísérem a kis egyszerű családi háztól, a szűkös anyagi körülmények között élő szülők által elindított életútján. A székelykeresztúri s a kolozsvári tanulmányai idején tanúsított szorgalmára és a kitűzött cél felé való törekvésére gondolok. A magát megagadó s csak a közösség javát munkáló és fáradságos munkájának gyümölcsét egyháza felsegítésére szentelő nemes alakja tűnik elém.

Nincs szándékomban felsorolni életének eseményeit, hiszen mindannyiunk előtt ismeretes ez a gazdag lelkeséget és csodálatos szellemet hordozó élet. A reá való emlékezés pillanatában idézem egyik mondatát végrendeletéből: „Egész életemen át, úgyszólván gyermekségem óta egy szent célért küzdöttem... meg akartam mutatni, hogy szegény legény is hasznára lehet a társadalomnak, az emberiségnek, nemzetének erős akarattal.“

Ismerve Berde Mózsa életét, igyekezetét, fáradozását, idézett szavai ma is csak elismerést és tiszteletet érdemelnek. A mai igényes ember számára is nagy tanulsággal szolgálhat az a szerény, takarékos életmód, ahogyan Berde Mózsa élte életét. Amikor 1893-ban 78 éves korában véget ért földi élete, nemcsak anyagiakban, de lelkiekben, erkölcsi téren is szép örökséget hagyott maga után, hogy példaadása lelkesítsen, nemzedékeket kitartásra, munkára, önzetlen szolgálatra buzdítson.

Közel egy évszázad telt el halála óta, de emléke fennmaradt, szelleme itt van közöttünk valahányszor reá gondolunk, s összetartásra, egymás iránti szeretetre, értékeink gyarapítására, megbecsülésére buzdít.

Egyházi életünk fenntartása és sikeres továbbvitele, valamint fejlesztése érdekében, jó, ha a múltból meritünk példát, a jelen küzdelmeihez erőt. Gondoljunk azoknak az élettörténetére, akik fénylő csillagként előttünk jártak s beírták nevüket a halhatatlanság könyvébe. Egyháztörténelmünk sok jeles emberrel dicsekedhet. Több mint négy évszázados történelmünk alatt sokan kitűntek, szellemiekben és lelkiekben, példát mutattak, de aligha találunk emberségben kiválóbbat Berde Mózsánál, ki a tettek embere volt. Ő nemcsak szóval, nemcsak írásaival, de tetteivel igazolta lelkének jóságát, szívének szeretetét népe és egyháza iránti hűségét és ragaszkodását.

Mi csak csodálni tudjuk akaraterejét, a kitűzött cél felé való, akadályt nem ismerő törekvését. Úgy érezzük, hogy szelleme ma is kenyér számunkra, mely táplál, miképpen gondoskodása folytán annyi éhes diákot táplált hajdan a Berde-cipó. Ennek a lelki kenyérnek éltető ereje áthat valahányszor az ő szellemében együtt vagyunk, együtt munkálkodunk, anyaszentegyházunk kérdéseivel foglalkozunk.

Ilyen gondolatokkal és érzésekkel emelem az emlékezés drága serlegét, a Berde Mózsa hagyatékát, szellemi örökségét ma is hiven őrző lelki közösségre, Egyházunk vezetőire, híveire és a jelenlevők egészségére. Kérem a jó Istent, hogy adjon nekünk hitet, szeretetet és békét egyházi életünkben, hazánk drága földjén és szerte a nagyvilágban mindenütt!

Egyházi Képviselő Tanács

Október 3-án tartotta III. évnegyedi rendes ülését, melynek tárgysorozatán a Misszió, Lelkészképesítő, Enckvezérképesítő Bizottság, a Nyugdíj- és Segélypénztár Vezető Tanácsának jegyzőkönyvei szerepeltek. Ezek mellett jelentés hangzott el a június 20 — október 2. között elnökileg elintéztett ügyekről, a július 22 — augusztus 2. között tartott lelkésztovábbképző tanfolyamról, a Protestáns Teológiai Intézet 1984—1985. tanulmányi évéről, valamint az unitárius teológiai hallgatók lelki neveléséről az 1984—1985. tanulmányi évben és az 1985—1986. tanév első félévi ösztöndíjának megállapításáról.

November 21-én volt az Egyházi Képviselő Tanács IV. évnegyedi rendes ülése. Az elnökileg elintéztett ügyekről szóló jelentés után bemutatásra került a Miszsió, Pénzügyi, Protestáns Teológiai Intézet tanácsa jegyzőkönyve. Ezután E. K. Tanács tárgyalta az 1984. évre vonatkozó esperesi vizsgálószéki és az egyházkörök 1985. évi közgyűléseinek jegyzőkönyvét. Végül a november 30 — december 1. napjain tartandó Főtanács előkészítésével foglalkozott.

Egyházi Főtanács

November 30 — december 1. napjain tartotta évi rendes gyűlését dr. Kovács Lajos püspök, dr. Barabássy László és dr. Gyarmathy Árpád főgondnok elnöklése alatt.

Dr. Barabássy László elnöklő főgondnok megnyitó beszédében többek között ezeket mondta:

„Ma itt számbavesszük azt, amit utolsó Főtanácsunk után tettünk. A számbavétel, meggyőződéssel vallom, azt az érzést kelti bennem, hogy (kisebb kivételtől eltérően) eleget tettünk feladatainknak. Állítasomat igazolandó, hangzanak el a különböző jelentések, melyek szolgálatainkról, a feladatokhoz illő hozzáállásról beszélnek.

Egyházközségeinkben az elmúlt évhez viszonyítva további előrelépés mutatkozott, úgy a valláserkölcsi állapotot tekintve, mint az anyagi gazdálkodást mérve fel. Nem hallgathatom el azonban, hogy vannak esetek, amik aggodalomra adnak okot. Ezen változtatni kötelességünk. [...] Az egyházi vezetőségnek feladata, hogy kiértékelve az eddigi munkát, határozottsággal kötelezze a felelősöket feladatainknak pontos teljesítésére, mert minden elnézés, szánalom vagy a valóság elkendőzése csak további és esetleg megjavíthatatlan nehézséget szülhet.

Főtanács az alábbi üdvözlő táviratot küldte Nicolae Ceaușescu államelnöknek:

„Az Unitárius Egyház Főtanácsa 1985. november 30 — december 1-én Kolozsvár-Napocán tartott gyűléséből, a lelkészek és a hívek nevében kifejezésre juttatja mély elismerését és Önhöz való ragaszkodását azért a fáradhatatlan tevékenységért, melyet drága hazánk, Románia Szocialista Köztársaság felvirágoztatásáért, népünk jólétéért kifejt.

A lelkészi kar és a hívek teljes vallásszabadságot élveznek, és éppen ezért a jövőben is támogatni fognak minden olyan törekvést, mely országunk sokoldalú fejlődését, a békét, a békét, az együttműködést célozza.

Hálával és hazafias büszkeséggel csatlakozunk az Ön által kezdeményezett felhíváshoz, melyet a Nagy Nemzetgyűlés küldött az Egyesült Nemzetek Szervezetéhez, e szervezet fennállásának 40. évfordulója alkalmából.

Biztosítjuk Elnök úr, hogy a lelkészek és egyházunk hívei, mint hű állampolgárok mindent meg fognak tenni azoknak a nemes céloknak a megvalósításáért, melyeket Ön kezdeményez, és melyek a nukleáris katasztrófa elkerülésére és drága hazánk, Románia Szocialista Köztársaság további fejlődésére irányulnak.

A Főtanács tárgysorozatán szereplő püspöki, E. K. Tanács, valamint a Nyugdíj- és Segélypénztár jelentése felölelve az egyetemes egyház egész tevékenységét, arról tárgyilagos és a jövőre nézve reménykeltő képet nyújtott. A jelentések szé-